

Sí, és un drama real

Venda de claus, sol·licitud de rescats, falsos estats de necessitat i finques ocupades per a activitats delictives estan a l'ordre del dia.

És un drama. Lluny de l'alarmisme que alguns titllen d'infundat, el que és cert és que el problema de les ocupacions delinqüencials és real. I no afecta només els bancs i fons d'inversió, sinó també els «petits tendidors», ja que les màfies escullen vivendes i locals per instal·lar-se sense el consentiment dels seus amos i al marge de la seva situació patrimonial i personal.

Aquestes organitzacions trafiquen amb immobles i s'aprofiten dels escassos recursos legislatius amb què compten els cossos policials per lluitar contra aquesta xacra. La lentitud del sistema judicial és el seu principal esperó i es valen de la vulnerabilitat de moltes famílies. Venda de claus, sol·licitud de rescats, simulacions de falsos estats de necessitat i l'ús d'immobles ocupats per a altres activitats delictives són a l'ordre del dia. Intolerable en un Estat de Dret, que ha de preservar la seva seguretat jurídica.

La problemàtica s'ha d'abordar sense apriorismes ideològics. Sobren discursos des de les diferències del progressisme i el conservadorisme; no, ¡sisplau!, és en l'evidència dels fets i les seves conseqüències que hem de buscar solucions. L'advocacia institucional, apartidista per naturalesa, i la gestió en l'àmbit local, que pateix el drama com ningú, fa temps que proposen reformes legislatives dirigides a la seva base social i normativa.

Recentment, els instituts R+D ICAM i R+Dret, dels Col·legis de l'Advocacia de Madrid i Barcelona, han presentat modificacions de la Llei d'Enjudiciament Criminal, la Llei de Bases del Règim Local i la Llei de Propietat Horitzontal. Amb aquestes, ens assemblem a Europa comptant amb mesures cautelars de desallotjament com a màxim en 48 hores, facultaríem les comunitats per instar els desallotjaments davant la passivitat de certs propietaris i facilitaríem més competències als ajuntaments en seguretat pública.

A Catalunya, la situació és especialment greu: el 4,2% de les ocupacions il·legals de tot Espanya es produeixen al nostre territori. Tothom coneix els problemes de convivència als nostres barris: defraudació de subministraments, desperfectes en immobles i degradació de l'entorn urbà. Els professionals de l'advocacia coneixem el testimoni de moltes víctimes. I, com als policies, també ens resulta complicat explicar a un afectat que el desallotjament d'un immoble pot, ara mateix, demorar-se anys.

Davant aquesta impunitat, la Comissió de Normativa ICAB-CI-AC va constituir el 2017 un grup de treball per elaborar propostes que aturessin legislativament l'ocupació il·legal. Aquesta dedicació s'ha de culminar ara per part del poder polític, que no pot demorar més les reformes.

Per descomptat, aquesta situació té una altra carència evident: la falta d'inversió pública en vivenda social. També en aquesta matèria continuem lluny de la mitjana europea. En resum, ens hi va la protecció de les famílies vulnerables, la convivència i la pau social. Polítics, actueu: és el seu deure. ■

**Les màfies
s'aprofiten
dels escassos
recursos
legislatius a l'abast
dels cossos
policials**